

SANT MIQUEL DELS SANTS

Catedral de Vic // 5-7-2014

Sr. Degà i membres del Capítol,
Srs. Rectors de les parròquies de la ciutat,
Germans preveres i diaques,
Sr. Josep Maria Vila d'Abadal, Alcalde de la ciutat de Vic,
Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Un any més omplim aquesta catedral de Vic per honorar el fill sant d'aquesta ciutat, sant Miquel dels Sants. I ho fem amb la celebració de l'ofici propi d'aquesta solemnitat. Tot el que fem és expressió de gran festa en el dia del patró de la ciutat de Vic. La llum, els colors, les olors, la música, els cants, els símbols ciutadans, la nostra presència... tot respira i manifesta que ens sentim contents en el dia de la nostra festa major en honor de sant Miquel dels Sants.

Té sentit el patronatge d'un sant sobre una ciutat en aquests moments de la nostra societat? I què ens aporta a nosaltres, persones del segle XXI, el patronatge de sant Miquel dels Sants? Certament serien moltes les respostes a aquestes qüestions que ens podríem fer. En aquests moments de l'homilia en la missa de l'ofici de Sant Miquel dels Sants, em pertoca donar la meua resposta, amb voluntat de donar allò que l'Església ha rebut i que té la missió de donar a tots els homes de tots els llocs i de tots els temps.

Sant Miquel dels Sants és un home amb una vida curta; en el moment de la seva mort tenia trenta-tres anys. La seva vida, però, fou intensa. Va néixer en aquesta ciutat el 29 de setembre de 1591 i fou batejat en aquesta catedral l'endemà del seu naixement, amb els noms de Miquel, Josep, Jeroni Argemir Mitjà. La seva família, formada pel pare, la mare i vuit fills, no ho tingué pas fàcil. Quan el nostre sant Miquel tenia tres anys, la seva mare moria, i quan en tenia onze, el seu pare, essent conseller en cap de la ciutat, també moria. En la seva infància trobem els trets d'una ànima profundament religiosa. Els testimonis parlen de pregària i de penitència en aquell infant que ja feien albirar que en ell hi havia un cor profundament enamorat de Déu.

A la tendra edat de dotze anys «fugí» de la ciutat de Vic per poder seguir el que Déu li demanava en el més pregon del seu cor: ser del tot de Jesús per sempre. El qui anomenem «serafí d'Ausona» va deixar aquesta terra, a la qual no va tornar mai més. No era pas, evidentment, una fugida, sinó deixar-se del tot en mans de Déu i que en ell es complís sempre la seva voluntat. L'itinerari el porta a Barcelona, a Saragossa, a Pamplona, a Alcalà d'Henares, a La Solana, a Baeza, a Salamanca i a Valladolid, on moria el 10 d'abril de 1625. I el seu itinerari de vida religiosa el porta de religió trinitari a l'orde germà dels trinitaris descalços, en la seva recerca de més i més fidelitat i lliurament a Déu en la pregària i en la penitència, i on esdevé fra Miquel dels Sants.

Però no podem oblidar el seu camí interior de donació a Déu en la vida religiosa. La seva vida era plena de virtuts cristianes viscudes en grau heroic, començant per la caritat amb els altres, especialment amb els pobres i els malalts. La pregària era per a ell com la respiració: li era vida i, per això, sense pregària no hauria pogut viure. La seva donació a Déu no sols la vivia en el més pregon del seu cor, sinó que el Senyor va permetre que es manifestessin també en el seu cos. D'aquí neixen les

manifestacions extàtiques que eren per a ell una humiliació i, de fet, demanava al Senyor que no les hi donés. Un fet que sant Miquel vivia amb discreció era l'intercanvi de cors de Jesús amb ell. Aquest intercanvi de cors fou el cim de la seva donació a Jesús. Fra Miquel dels Sants, amb aquesta vivència, va experimentar el que sant Pau deia d'ell, i de tot autèntic cristià: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi* (Ga 2,20).

La seva fama de vida santa va fer que l'Església, escoltant els signes de Déu, el proclamés beat l'any 1779 i que el canonitzés en 1862. Fou arran de la seva beatificació que la corporació municipal va demanar que fos declarat patró de la ciutat de Vic i, des d'aleshores, el tenim com a patró i en el seu honor fem les festes patronals de la nostra ciutat. Les raons eren clares: un fill de la ciutat està entre els més insignes dels fills de l'Església. El seu nom està inscrit en el llibre dels sants de l'Església catòlica. I els fills d'aquesta ciutat el tenim com a patró, perquè el volem tenir sempre com a model i com a intercessor. Model per a viure la nostra vida seguint les virtuts cristianes i com a intercessor en les necessitats i contingències de la nostra vida social, familiar i personal. Davant Déu tenim un sant de la nostra terra, de la nostra mateixa ciutat, i el volem tenir com a patró de la nostra ciutat.

La vostra presència fidel any rere any en la celebració de l'ofici de la Festa Major manifesta que la decisió presa fa més de dos-cents anys continua ben viva en el cor dels vigatans i per això avui recordem, amb la joia de la Festa Major, la seva vida i ens encomanem a ell.

Certament la ciutat ha canviat, en aquests dos-cents anys. Però la Festa Major ens porta a aquelles realitats que mai no canvien. Gràcies a Déu! El cor de les persones, el nostre cor, no és pas diferent dels qui ens han precedit. En ell hi ha la lluita contínua entre el bé i el mal. Hi ha la lluita perquè el pecat no ens domini, perquè tot el que és odi no faci niu en el nostre cor, perquè tot el que sigui menyspreu a l'altre no hi trobi ressò, perquè l'egoisme no ens tanqui a la caritat activa envers els germans, perquè siguem més i més solidaris. El nostre cor continua volent estimar i ser estimat. Tots volem estimar i ser estimats!

El nostre cor, com el de sant Miquel dels Sants, és un cor amb set de veritat i d'amor. El nostre sant patró ens diu, amb la vida i amb els seus ensenyaments, que la clau per a poder trobar la pau, la tranquil·litat en el més pregon del nostre cor, és cercar la voluntat de Déu. El principi de la saviesa, com ensenya l'Escriptura, és el temor de Déu. El qui en la seva vida cerca per damunt de tot l'amistat amb Déu és alliberat dels esclavatges que en cada moment de la història ens volen agafar: el poder, la fama, la riquesa, el plaer. L'amor a Déu sobre totes les coses és el camí de l'autèntica llibertat que porta a la pau i a la tranquil·litat de l'ànima.

Una altra realitat que tampoc no ha canviat en aquests dos-cents anys és Jesucrist. Llegim en la carta als cristians hebreus: *Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles* (Hb 13,8). Jesús no és mai un personatge del passat. Ell va morir en la creu i va ressuscitar per a no morir mai més. Ell és el qui viu ara i aquí. I això ho han dit, ho diem i ho diran fins a la fi dels segles tots els qui creuen en ell. I no és pas una afirmació que tingui com a contingut un mer record, o la pervivència d'una causa, d'una ideologia al llarg dels segles, sinó que és una afirmació que en ella mateixa ja porta aquesta presència de Crist. El papa Francesc ens ensenya quina ha de ser l'afirmació fonamental cristiana que pot donar inici a una vida de fe autèntica en Jesús

i que, al mateix temps, acompanya la vida i el testimoni d'un cristià. És aquesta: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164).

L'experiència de sant Miquel dels Sants i de tots els homes sants era viure, dia a dia, amb aquesta presència constant de Crist al seu costat. Ells experimentaven com Jesús els alliberava del que volia prendre'ls la seva llibertat més pròpia, la llibertat de ser fills de Déu. Per això ells vivien la relació amb Jesús, no solament com el qui és Déu i Senyor, sinó, encara més, ells deien: Jesús és el meu Déu i el meu Senyor. Aquest és també l'alliberament que som cridats a experimentar tots nosaltres cada dia, la llibertat que ens ve de l'amor gratuït i misericordiós de Jesús per nosaltres, que ens vol rescatar del poder del pecat i de la mort, els nostres únics i més grans enemics.

El temps han canviat, però sant Miquel dels Sants continua fidel a la seva intercessió per nosaltres, que, com tots els homes, necessitem l'amor de Déu per a donar sentit a la nostra vida i trobar-nos amb «l'alegria de l'Evangelí que omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Perquè els qui es deixen trobar per Jesús són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (cf. Francesc, EG, 1).

Acabo manllevant una pregària que es troba en una biografia actual de sant Miquel dels Sants:

«Sant Miquel, ajudeu-nos a buscar Déu com vós el va buscar tota la vida. Vós ho va fer amb una entrega absoluta, dedicant-vos-hi totalment. Ajudeu-nos a nosaltres, cadascun en el nostre lloc, cadascun en la nostra situació, a tenir Déu sempre en el cor, a posar sempre en ell els nostres desigs i esperances, a confiar en ell en tota ocasió, a buscar-lo i a estimar-lo per damunt de tota altra cosa» (cf. Miquel Ylla-Català, *Sant Miquel dels Sants, patró de Vic*, CPL, 24). Amén.